

SUMARI

Pròleg.....	11
Tria del títol.....	13
Recels	19
El futbol	31
La boda.....	35
Un any crític.....	43
Mentalitat de pobre.....	55
L'arribada dels fills.....	63
El mar.....	77
Nadal. El clímax.....	81
Primers indicis.....	87
Del Bic al Montblanc	93
La mort dels avis de la Clàudia	99
Trets simptomàtics.....	105
70 cavalls no són ni la meitat de 150.....	113
La psicòloga	119
La boda de la seva millor amiga	125
Els avis savis	133
L'odissea dels viatges.....	137
La gota.....	147
Ara va de debò	153
El Negociador	159
Línies vermelles	165
El procés, un període inquietant.....	169
Final presagiat.....	179
Epíleg. El silenci ens fa còmplices.....	183

PRÒLEG

Lupus est homo homini, non homo, quom qualis sit non novit.

L'home és un llop per a l'home, i no un home,
quan desconeix qui és l'altre.

He triat aquesta frase perquè escau molt al relat que us narraré. És la història de l'enviliment de la condició humana, del desenvolupament humà. Encara que la societat ha intentat redreçar tal conducta afavorint la convivència, els avenços no han estat gaire favorables i la humanitat segueix ancorada a fer-se mal.

Tot i que aquesta frase s'atribueix a Thomas Hobbes, un filòsof del segle XVII, ell va ser qui la va popularitzar, però no en va ser pas l'autor. Ve de més antic, concretament de Plaute, un còmic llatí que va viure al segle II aC. Se cita amb freqüència quan es fa referència als horrors als quals els éssers humans són capaços de sotmetre els seus semblants.

Segons Hobbes, l'home és egoista per naturalesa i qualsevol individu és un llop per a l'altre, per això la pau social és molt difícil, gairebé impossible d'assolir. Això, juntament amb la tendència natural a perjudicar-se mútuament, origina, en l'estat de naturalesa, una bel·ligerància incessant de tots contra tots, en la qual l'home és el pitjor enemic per a l'home.

Al segle XX el pare de la psicoanàlisi, Sigmund Freud, corrobora aquest vell pensament. Insisteix en l'existència

d'una pulsíó d'agressivitat humana, segons la qual l'home no veu en el proïsme solament un semblant o un col·laborador, sinó també un objecte de satisfacció dels seus impulsos agressius i de domini i això fa molt difícil la convivència.

TRIA DEL TÍTOL

Als autors sempre ens costa trobar un títol per a una novel·la. És la carta de presentació, és allò que atreu el lector i farà que esculli el llibre o no, per això tenim cura a l'hora de seleccionar-lo.

Estranyament, a aquesta novel·la n'hi hauria pogut posar vint-i-cinc, de títols, però en principi vaig pensar que havia tingut un cop de sort. Després de descartar, mirar i remirar, vaig decidir-me per una terna. La meva filla i la seva amiga Laia em van fer decantar cap a “Crònica d'un desengany”, perquè era més gràfic i perquè els esdeveniments que es relaten a la novel·la es veien venir de lluny i anaven avançant inexorablement, sense que ningú pogués fer res per aturar-los. El llibre vol ser una narració dels fets que han anat succeint, sabent-ne per endavant el desenllaç. Infortunadament, quan ho anava a publicar van trobar una altra obra que es deia igual i per això he hagut de proposar altres títols fins a trobar el definitiu, i vull compartir aquí com s'ha fet la tria.

S'hauria pogut dir “El Negociador”, que és com li hauria agradat al Gregori, un dels protagonistes d'aquesta novel·la. Sempre gastava aires de pinxo dient que aconseguia les millors ofertes i els millors tractes. Sovint es fotia dels pobres diables que havien de negociar amb ell, pobres ignorants! No sabien qui tenien al davant! Presumia que ell es venia el cotxe quan encara no feia cinc anys que el tenia, perquè així li'n donaven més calés, però, és clar, se n'havia de quedar un de nou. No mirava prim, el més important per a ell era la galeria. La veritat és que li

anava sempre d'allò més bé, amb les seves camàndules va arribar a cobrar el sou d'un ministre, i va ser tan hàbil que es va envoltar d'una camarilla incondicional que li feia d'escut i li reia totes les gràcies.

Quan va aparèixer Facebook es va convertir en el rei del mambo. Era l'aparador ideal per mostrar el seu tarannà als éssers que pul·lulaven al seu voltant, li semblava que l'hi havien fet a mida. Al seu cercle d'amics no hi entrava qualsevol, s'havia de tenir un currículum, per descomptat la família sí, perquè havien de ser testimonis de les seves fites, havien d'elogiar-lo, enaltir-lo, envejar-lo... Allò era el seu aparador perfecte, un reclam per demostrar fins on havia arribat, sense haver de donar explicacions a ningú, perquè cada vegada es tancava més en si mateix. La gent s'havia de mantenir a distància, sense gaire confiances. Els continguts del seu mur eren principalment fotografies estudiades, frases recargolades per demostrar la seva capacitat de ser feliç, escenificacions ridícules i hipòcrites, tot examinat meticulosament per despertar admiració; la família perfecta, sempre ben posada; una casa digna de sortir en una revista; el cotxe nou de trinca era presentat com un nou component de la família; els viatges d'aquí cap allà, només per demostrar que ell tenia més vacances i més poder adquisitiu; les visites al Camp Nou, a Montilivi, a tots els parcs temàtics imaginables, les paelles dels diumenges... Ella es queixava que mai li havia fet una foto robada, mentre estava distreta, prenia el sol o senzillament es pentinava la negra cabellera. Totes les fotografies semblaven d'estudi, d'allò més ben posats, i normalment en la mateixa posició. Ella sempre havia estat una romàntica una mica bleda que s'havia educat en la senzillesa, i de seguida es va adonar que aquella relació no era la que havia anhelat tota la vida, però aquest era un desencert difícil de gestionar.

De sentiments, reflexions, pensaments i clams, a Facebook pocs o cap, però per a desgràcia seva com més volia convertir-se en el mascle alfa de la família, més esquiritria aconseguia. No pots refregar tots els teus èxits i no mos-

trar ni un bri de dubte o vacil·lació, quan fas això ets un candidat perfecte perquè parlin de tu quan no hi ets i canviïn de tema quan entres en una habitació. Ell era com un paó que arrossegava arrogant, prepotent i orgullós la seva cua, que no desplegava si la situació no ho requeria molt. A més, gairebé ningú li atribuïa l'èxit del seu ascendent triomf en el món laboral, social o simplement d'adquisició de béns materials, li tenien tanta tírria i repulsió que no li atorgaven ni el gust de ser envejat.

També es podria haver titulat “A casa vingueren i de casa ens tragueren”, que és el que li hauria agradat a la iaia. Aquesta frase sempre l'esmentava quan recordava històries del poble, de pubills que van arribar a les cases com corderets, mansos com xaiets, i es van fer els amos. Es veu que no fa gaire, això estava molt mal vist i per aquesta causa, antigament, corria la brama entre les pubilles de cercar un bon marit, lleial i honrat, que no s'aprofités de la situació, que fos respectuós i arribada l'hora cuidés els pares com si fossin els seus. Si la iaia hagués viscut per veure-ho, simplement ens hauria dit amb aquella mitja rialleta que feia quan sabia que l'endevinava de ple: “Ja us vaig dir que no era *trigo limpio*”, i la seva neta li hauria contestat: “Iaia, aigua clara!”, però la iaia, que era de la Segarra i que no callava mai, li hauria assegurat que tot i ser la més catalana de la família, ja que fins i tot es va anar a casar a Montserrat i això no ho feia qualsevol als anys cinquanta, veia més gràfic i més consistent allò del *trigo* que allò de l'aigua.

Un altre títol que m'agradava molt era “Història d'un desencís”, però el vaig haver de desestimar perquè em deien que era massa fi, poc adient per a la història que realment s'havia de relatar en aquest llibre, i després d'acabar-lo veig que tenien raó. Un desencís és més una desil·lusió, una decepció, que no seria el cas. Per a aquesta història necessitava una paraula més gruixuda i que englobés un radi més gran de sentiments.

Si l'hagués publicat en castellà, ho tenia clar: “El braguetazo”. Tot i que n'he buscat de totes les maneres

possibles una bona traducció, no n'he trobat cap que causi tan impacte com aquest terme.

He de reconèixer que la paraula és forta i contundent i que porta associats tota una sèrie de tòpics que, només de sentir-la, se t'amunteguen al cap i que en aquesta novel·la casarien perfectament i potser donarien tota una sèrie de pistes, perquè revelarien tota una successió d'esdeveniments que ara s'han d'anar desvelant i que de ben segur el títol hauria fet més evidents.

De fet, aquesta paraula va ser la que, des d'un principi, va planar en aquesta relació un xic insòlita per a alguns que mai es van deixar enganyar, però, tal com diu el refrany, "l'amor és cec".

La frase porta cua i sota la seva falsa senzillesa és més perillosa del que sembla. Ve de lluny, apareix en un conte anglès del segle xv i després la popularitza William Shakespeare al segle xvi. La seva persistència demostra que és solvent i darrere d'una falsa modèstia s'amaga una gran veritat. Algú es va atrevir a completar-la afegint: l'amor és cec i sempre l'acompanya la bogeria.

També l'hauria pogut titular "Violència perversa", però aquest és un títol massa tècnic, que em va descobrir una forense quan li vaig explicar com anava el cas. Recordo que em va dir: "Busca a internet i t'acabaràs convençent que aquest és el títol que li has de posar", però quan vaig veure tot el que hi havia escrit i argumentat sobre aquest tipus de violència vaig pensar que seria com un plagi, com un concepte clarament definit que jo adoptava i, tot i que coincidia fil per randa amb el que la Clàudia havia viscut en aquests llargs anys, no ho veia honest.

Mentre escrivia la novel·la vaig sofrir una malaltia greu. Quan es van assabentar de la mala notícia em trucaven familiars, amics i companys per interessar-se per la meva evolució. La meva companya Pepita, que feia més de vint anys havia estat en la meva situació i era per a mi com un referent, perquè davant de tots els diagnòstics desfavorables havia cregut en la seva recuperació i se n'havia sortit, també ho va fer. Em va explicar que ella

acabava de sortir d'una revisió i havia estat amb el cor encongit perquè tardaven molt i això no era bon senyal. Finalment li van donar els resultats i tot va quedar en un ensurt, aleshores ho va dir! Això són "pessics a l'ànima" que cada cert temps hem d'anar passant. Em vaig quedar pensant que aquell era el títol, els pessics, els petits fragments de vida que et van arrencant a mesura que t'afebleixen i et van arrabassant la teva condició com a persona. Aquell era el títol.

RECELS

“La ficció és la millor manera d’explorar la realitat”

Un llit sense capçal és el primer que va veure quan va entrar a la seva habitació, després de tants anys d’imaginar-se-la!

Quina decepció! Això anava acompanyat d’unes parets buides, despullades de qualsevol detall que donés pistes de la classe de persona que ocupava aquella ordinària estança, i d’una trista cadira de fòrmica. Res et deia si aquell lloc de pas, perquè no arribava ni a cambra, era d’un adolescent o d’un avi, res denotava la personalitat del resident.

A la Clàudia li va córrer un calfred de cap a peus que va fer que li passessin moltes coses pel cap. Aquell xicot que havia amagat la seva relació amb ella a la seva família durant més de sis anys resultava que era un tipus fred, distant, calculador i glacial en les relacions amb els pares i la família, però això només va ser un mal pensament que li va passar pel cap com un bolado, com una fulla de tardor que vola un instant davant teu i desapareix en una amalgama de fullam de colors intensos. També li va venir a la ment la seva primera habitació de princeseta, amb una paret de flors pintada per la Gemma, amb un conill blanc que saludava el nou dia i el seu llitet amb unes cortinetes transparents perquè no li entressin els mosquits. Estava abstreta en aquests pensaments quan ell li va agafa la mà i aleshores qualsevol recel que pogués tenir se li va esvair.

L’actitud que ell tenia davant la família també la va inquietar. Gairebé no parlava, mantenia una posició distant, com si el que passava al seu voltant li rellisqués, i en un

moment determinat semblava que mirava els seus amb indiferència. Aleshores ella va entendre per què s'atabalava quan veia l'enrenou de casa seva, on cadascú deia la seva i s'havien d'establir torns per parlar.

L'endemà, per aturar qualsevol inquietud que li hagués pogut produir la visita a aquella família tan allunyada del seu model, ell es va presentar amb un pom de flors silvestres que havia comprat a la floristeria del barri, on l'Amèlia li aconsellava el que li podia agradar més a la Clàudia, i una gran capsa de bombons. Va arribar un moment que les capses de bombons buides emplenaven tota una prestatgeria de l'armari i dins de cadascuna ella hi tenia una targeteta amb la data i una flor assecada del pom que l'acompanyava. Poc es podia imaginar que tots aquells afalacs s'acabarien en sec, quan el llop hagués aconseguit la seva fita.

No cal dir que es va quedar una mica intranquil·la després de veure com actuava amb la seva família i com era el decorat on es movia, però eren tantes les mostres d'estima que ell li havia prodigat... Quan els seus pares la van mig obligar a fer un Erasmus lluny del seu ambient amb la intenció que veiés món, que obrís la ment, que conegués gent i s'espavilés sola, ell anava cada dia a sopar a casa seva, amb els pares de la Clàudia. La casa quedava a més de deu quilòmetres d'on ell vivia, però amb la moto o amb un cotxe atrotinat que li deixava la seva germana es plantava allí, fes fred o plugués. En aquella època en què sortien els primers mòbils les companyies feien ofertes molt sucoses, com ara poder parlar cada dia quinze minuts gratis a partir de les vuit de la tarda. Ni un sol dia va faltar a la cita. Els pares de la Clàudia tenien molta desconfiança i poques esperances en l'èxit d'aquesta relació, però de mica en mica, amb el seu comportament tan dòcil i cooperant, es van anar convencent que era un bon xicot i que faria feliç la seva filla. Encara que no tingués vivències, ni vida social, ni els mateixos valors que ells, van pensar que això no seria cap obstacle.

La diferència cultural era abismal. Més que cultural, educativa, de valors i manera de fer front a la vida. Aquell noi estava fet un garbuix, entre el que li volien inculcar a casa, entre el que veia al carrer i entre el que ell pensava que havia de ser. No tenia cap directriu, ni cap fita a la vida, i de cop i volta amb la topada amb la Clàudia se li va obrir un horitzó molt diferent, un cop de sort increïble que de seguida va calcular i taxar. Només havia de jugar bé les seves cartes i en l'esdevenidor podia passar de ser un personatge gris amb una feina grisa a ser un alfa, un guia de la seva llograda. Això és el que més endavant la Clàudia va saber que s'anomenava violència perversa, perquè ell va saber aprofitar-se de la situació que li brindava la seva futura família per fer-se un lloc en una societat que no hagués pogut somiar mai que l'acceptés.

Ella sabia molt bé que el Gregori va amagar a la seva família la relació que va tenir amb la Clàudia durant sis anys, això era una anomalia estranya. Des de COU, quan tenien disset anys, que anaven junts. Quantes mentides! Quants tripijocs es devia empescar per ocultar la seva relació! Què li devia explicar a la Clàudia perquè combregués amb rodes de molí? Ell sempre defensava la seva sinceritat, però tot estava envoltat d'un tuf estrany que preocupava la família de la Clàudia, sobretot la iaia, que es preguntava adés i ara: Qui era aquell brètol roí que gosava amagar la seva neta? La considerava poc per a ell?

D'altra banda, quan ell va accidentar-se dues vegades amb els cotxes i se li va demanar que no en digués res a la iaia perquè patiria, va contestar molt digne assegurant que ell no deia mentides. *Mon Dieu!*

Un fet molt impropri d'una persona que diu que estima una altra va succeir una xafogosa tarda dels darrers dies de juny. Passejaven per l'eix comercial i es van trobar la Lola, la mare de la Clàudia, que anava sola a recollir un paquet a un herbolari. De cop i volta, ell va veure que s'acostava un grupet de tres dones i un xiquet, sense pensar-hi un moment va deixar caure la cartera que tenia a la mà i va córrer a amagar-se en un portal. Els diners

i els carnets van quedar escampats per terra. Mare i filla es van quedar amb un pam de nas. De seguida van reconèixer el seu germà, que era el noieta que acompanyava el grup, i una de les dones era la seva mare. No cal dir com d'astorades van quedar per aquesta reacció tan impulsiva, però ves a saber què era el que ell li explicava a la Clàudia. De fet, no va fer cap comentari i quan va passar el perill, va sortir de l'amagatall, va posar en ordre la cartera amb tot el que les seves acompanyants havien arreglat de terra i molt digne, sense donar cap explicació, va emprendre la caminada en la direcció contrària d'on s'havia dirigit la seva família. Allò ja passava de taca d'oli, però què li vols dir a una noieta captivada per un amor que ella pensa que és rotund i absolut? Aquí sí que la mare va fer creu i ratlla. No es podia fiar d'aquest xicot que amagava la seva filla o se n'avergonyia. El suportaria, el toleraria, però només ho faria per ella. Potser si hagués sigut més valenta i hagués manifestat els seus dubtes, la llavor del recel i la incertesa haurien arrelat, però no ho va fer, per respecte, pel que fos. Sempre se'n va penedir i més al cap d'uns anys veient del que va ser capaç el Gregori. La mare va ser covarda i egoista alhora, tenia por que la Clàudia no entengués els seus recels i covés una animadversió cap a ella, perquè estava segura que en saber-ho ell, no tindria cap mirament ni cap escrúpol per aconseguir que les relacions entre mare i filla se'n ressentissin i va tenir por. Segurament havia d'haver estat més audaç i buscar alguna alternativa, però no ho va fer i cada vegada costaria més fer-li veure a la Clàudia que aquell noi no li convenia.

Normalment quan es volia parlar d'aquests temes, que ella deia que eren espinosos, es tancava en banda i deia que ell tenia les seves raons per actuar de la manera que ho feia.

La Clàudia havia viatjat per mig món. Fruïa amb els preparatius dels viatges, llegia llibres sobre el que havia de veure i conèixer, visionava pel·lícules on sortien les ciutats que havia de visitar, fins a tal punt es documentava que

de vegades es formava una idea tan preconcebuda que la feia desistir de seguir explorant. En l'època en què no existia Google tot això era més feixuc, més entretingut, però probablement més reconfortant, més enriquidor, més social: anar a la biblioteca a buscar guies, concertar cites amb amics que havien visitat aquells indrets, deixar-se assessorar a les agències de viatges, fullejar catàlegs, valorar els comentaris, anar a les conferències de l'Ateneu on de tant en tant els socis explicaven les seves experiències... en definitiva, aquest era un dels valors més ben situats dins del rànquing de les seves prioritats. Sempre deia que voltaria arreu del món abans de comprometre's amb una parella. El fet de viatjar i conèixer altres civilitzacions es va convertir en el seu *life motive*. Poc es podia pensar que després de legalitzar la seva situació això s'acabaria de soca-rel.

La Clàudia primer va conèixer Europa i, després de llegir i veure *L'últim emperador* de Bernardo Bertolucci, Orient.

No cal dir el que va sentir una nena de dotze anys en entrar a la Ciutat Prohibida. L'impacte va ser tal que es va haver de refugiar darrere unes columnes per amagar la seva excitació, les seves llàgrimes d'emoció. Va estremir-se en veure tot el que havia imaginat i ara tenia davant seu. En aquell moment es va enamorar perdudament de la cultura oriental i després d'aquest projecte en van venir molts més que a poc a poc es van anar convertint en realitat.

Durant cinc estius va fer estades en un poble a prop de Boston per perfeccionar l'anglès; allí l'estimaven com una més de la família, perquè era la filla que sempre havien desitjat: era maca, senzilla, dòcil, tocava el piano. Els acompanyava sense protestar cada diumenge a missa, cosa que no volien fer les seves filles, i després de sopar tenien llargues converses asseguts en un balancí o en un baldador al porxo. Feien excursions a Nova York, a Boston, a Washington, i fins i tot van visitar el parlament de la capital de l'estat de Connecticut, Hartford, on una guia local els va fer resseguir totes les estances. Amb cap de

les seves filles havien aconseguit fer tantes sortides i tenir tantes coses en comú.

Va arribar un punt en què la Clàudia dominava més l'anglès que el castellà. Els pares americans amfitrions estaven molt orgullosos d'ella perquè els semblava que havien contribuït molt a la seva educació. Per la seva banda, els pares americans, que és com els agradava que els denominessin, coneixien la història de Catalunya millor que si fossin del país. Escoltaven les *Goyescas* de Granados i les composicions de Pau Casals, eren uns americans gens convencionals. Es va establir un lligam molt fort, fins al punt que l'estiu del 2001 la Clàudia va convèncer el Gregori per viatjar als EUA, estava molt cofoia, molt orgullosa de la seva tria i volia que el coneguessin. Els havia parlat molt d'ell i d'alguna manera volia que li donessin el vistiplau, de fet ells es consideraven els seus segons pares. El problema era com justificaria el Gregori aquesta absència davant de la seva família, que desconeixia totalment l'existència de la Clàudia, o almenys això era el que ell li deia. De seguida se'n va empescar una, la versió oficial va ser que anava a fer un curs de monitor de futbol a Ripoll i que s'hi estaria un parell de setmanes.

Com no podia ser d'una altra manera, tot va anar a meravella. Mai es va queixar, mai va posar cap pega, es conformava amb tot: que havien de dormir en una habitació quàdruple?, cap problema; que paraven tot sovint en un McAuto per comprar cafè?, res; ni tan sols quan, a les cascades del Niàgara, van estar massa estona contemplant-les quan ell ho tenia tot vist de seguida i no li causava cap emoció trobar-se a prop d'aquella meravella.

L'Scott i la Gia van estar encantats i els van acompanyar en totes les sortides, fins i tot van ser uns dels darrers que van pujar a les torres bessones aquell juliol del 2001.

El Gregori, quan va ensopegar amb la Clàudia, gairebé no coneixia Barcelona, i dic gairebé perquè l'havien operat i s'hi va haver d'estar tres dies i anar a algunes visites posteriors, però no havia vist ni l'estàtua de Colom.

Es passava els estius a la terrassa de casa jugant amb els seus germans i a vegades marxava amb l'avi i s'entretenien comptant els camions que passaven per la Nacional II, que tenien davant de casa: un dia comptaven els vermells, un altre dia les cisternes de gasolina, un altre dia els de porcs... L'avi va fer tot el que va poder per contribuir a la seva formació, va ser un gran home.

Coneixedors d'aquesta qüestió, els pares de la Clàudia van intentar posar-hi remei i ell els deixava fer, es deixava portar, a tot deia amén i va arribar un moment que era l'enveja de familiars, veïns i amics. Hi havia una tieta —de la part d'ella, naturalment, perquè de la part d'ell no vam conèixer mai cap familiar que no fossin pares, germans i cunyats— que cada vegada que el veia li deia a la Clàudia: “Nena, has trobat un 10, un 10!”, tota sulfurada. Poc es podia pensar que ella mateixa, al cap de no gaires anys, comentaria: “Desgraciadament, el 10 ha perdut l'1!”

Les amigues de la mare també semblava que s'havien conxorxat per persuadir-la. No tenien cap dubte que ell la faria feliç, precisament per tenir un altre estatus s'emmotllaria a ella i s'adaptaria al model de vida que la Clàudia seguia i volia mantenir. Les seves escales de valors no coincidien; ella era filla única, potser un xic massa contemplada i consentida, però educada i amb molta sensibilitat per l'art, el cinema, la música, els animals, la política... li agradava tenir molts fronts oberts i això és el primer que ell li va clausurar.

El Gregori, en canvi, no es mullava per ningú, interpretava el seu paper, feia veure el que no era i actuava en conseqüència. Ajudava en les feines del jardí i no esperava ni un dia si la iaia materna de la Clàudia li demanava ajuda per fer algun arranjament a casa, hi acudia immediatament i feia un treball meticulós. Aquest xicot era una joia! Per desgràcia la iaia va ser la primera que va manifestar en veu alta els dubtes que l'assaltaven i tothom es va preocupar, perquè era una dona molt

intuïtiva i llesta. També va ser la primera que li va posar una creu al costat del nom i ell se'n va adonar ben aviat.

Mentre festejaven no es va negar a anar mai enlloc. La Clàudia seguia la programació de l'auditori i ell no va fallar a cap audició. Igual va passar amb el cinema, les festes majors, les trobades familiars... no es perdia res.

Als beneïts dels pares de la Clàudia, després de superar els primers recels, els queia la bava i de mica en mica van abaixar la guàrdia, i ell, que feia el paper de la seva vida, per tal d'aconseguir tot el que no havia tingut mai, sense esforçar-se i sense demora, anava filant i filant. La teranyina els embolcallava subtilment, els atordia, d'alguna manera els anestesiava, era com una mena de sedant que els feia veure el que ell volia que veiessin. Ell va anar agafant les regnes, amb subtileza, sense trontollar ni fer un pas enrere, però si això passava i l'havia de fer, era per agafar embranzida i recuperar el terreny perdut. No li importava el temps, el que era important per a ell era la meta.

Després dels EUA, i ara amb els pares de la Clàudia, van viatjar a Croàcia, a Eslovènia, a Turquia, a Mèxic, a París, a Londres... Intentaven que agafés gust pels viatges, però sempre semblava trobar algun inconvenient que no li acabava de quadrar, tot i que ell mai es va haver de gratar la butxaca per res. Els pares d'ella tenien molt clar que, com que era filla única, no havien de tenir problemes perquè no es podien establir comparacions amb altres fills, i com que tard o d'hora tot havia de ser per a ella, van fer aquest pensament de bon principi.

La Clàudia va descobrir aleshores que hi havia persones que tenien ànima viatgera i altres no, i de seguida va veure que havia topat amb una persona que no la tenia o no l'hi havien inculcat. Com totes les dones enamorades, va pensar que ella li descobriria molts temes que ell no havia experimentat i un d'aquests seria la passió o, si més no, el gust per viatjar.

La Clàudia estava avesada a tot i li repetia que per menjar i dormir bé, a casa. Als viatges s'havia de sentir, de

viure, de deixar córrer la imaginació, de barrejar-se amb la gent del país, d'anar als llocs on ells anaven i d'intentar entendre'n la manera de viure, de flairar. Com que era així i no d'una altra manera, per viure tot això, un havia de submergir-se en la seva història, en els seus costums i tradicions, si no, no valia la pena fer-ho.

Quan una persona veu més inconvenients que avantatges en el fet de viatjar, val més que hi renunciï i es quedi a casa.

Després de COU, ella de seguida el va portar a casa. La pressió que el Gregori va exercir sobre ella va ser asfixiant. Aquell estiu, després de la selectivitat, la Clàudia sortia amb la colla de la urbanització de Calafell. Al grup s'hi havia afegit un noi molt eixerit que era del planter del club d'handbol del Barça. Aviat van veure que tenien moltes coses en comú i tots recorrien les festes majors per assistir als concerts i ballar. El Gregori va visitar la Clàudia a casa seva i no la va trobar. Tan bon punt començaven les vacances ella ja se n'anava al mar.

Mar, gaudir i vacances eren sinònims. Per no perdre el pas i no deixar-se escapar la presa, el Gregori va decidir fer una incursió a Calafell. Ningú sap d'on va treure l'adreça, però s'hi va presentar sense avisar. Naturalment ella no hi era i la Lola li va haver de donar conversa més de dues hores. Quan va arribar la Clàudia amb l'Andreu, la Lola va passar una mala estona. Al final van acabar sopant els quatre junts i d'aquell sopar el Gregori va sortir-ne airós perquè va prometre que vindria tot sovint. El que quedava clar era que si no volia perdre la possibilitat d'emportar-se aquella presa tan innocent i crèdula, s'ho havia de treballar. Durant aquell estiu anava i tornava amb el tren i quan l'Andreu se'n va anar, ja va tenir el camp lliure per atacar sense miraments.

Es veia un bon xicot i en aquella llar mai havien deixat de rebre bé a ningú i menys si eren amics de la filla. Després de la selectivitat, que va superar amb bona nota, ell va decidir fer Magisteri, i, tot i la seva capacitat, li va costar molt centrar-se. Tenia moltes neures, molts

problemes amb la seva família, vivia mentint i fent un paper diferent segons la situació en què es trobava. Pel que va esbrinar la mare de la Clàudia, s'avorria, tenia poca empatia, pocs o cap amic, no era capaç de mantenir la mateixa activitat gaire estona i els estudis li van costar molt.

La Lola li feia classes, amb l'excusa que també havia cursat els mateixos estudis, intentava ajudar-lo, però sabia que l'únic que havia d'aconseguir era fer que es concentrés, que no es despistés, que no es desanimés, que no s'enfonsés. Era força peresós i això la va descoratjar. Una persona treballadora no té mai mandra de res, però ell, en canvi, fins que no s'hi posava, ja era tard. Com que era intel·ligent s'havia avesat que les matèries li entressin sense esforç, però quan va haver de treure una mica de ganes per fer les coses ja es va veure que aquesta no era una de les seves qualitats. Tenia una lluita interior atroç, vivia immers en dos mons i la mentida i l'engany era el seu *modus vivendi*. Va arribar a veure tan malament l'esdevenidor d'aquest xicot que, al cap d'uns quants intents per aprovar les últimes assignatures, va anar a trobar un dels seus antics professors de carrera per parlar-li del cas; això sí, mai l'hi va dir a ell perquè això hauria significat una humiliació i el noi tenia un amor propi desmesurat. Va deduir que l'únic que li faltava era més estudi i més qualitat en els treballs presentats. Ho van fer així: la Lola es va passar hores al seu costat preguntant-li els temes, subratllant i fent esquemes i ajudant-lo a estudiar. Quan va acabar no sabia cap a on tirar, va fer algunes substitucions, al Pirineu, al Solsonès, a diverses empreses, però no era el seu fort i la Lola, després de pidolar i trucar a moltes portes, el va fer entrar a l'empresa on ella treballava. De primer es va encarregar dels menjadors dels treballadors. Aquesta feina al Gregori no li agradava, deia que ell valia molt més. La Lola li va suplicar paciència, perquè amb la seva formació no s'estaria gaire en aquell lloc de treball. Sempre li deia que el més important era posar-hi el peu, després les coses ja anirien rodades. Ella intentaria potenciar-lo i enfilar-lo ben amunt. Va ser així:

en poc temps es va anar promocionant i en menys de dos anys ja era cap de departament. Es queixava que la feina no li agradava gaire, però cobrava un bon sou i això el compensava, almenys a final de mes. A la feina i amb la seva posició no va saber trobar uns bons companys de viatge i es va envoltar dels més trepes, amb qui mantenia una relació de simbiosi perfecta que va durar fins que la truita es va tombar.

La Lola, que sempre havia intentat ajudar en tot el que podia, tenia seriosos remordiments perquè havia fet més per aquest xicot que per la seva pròpia filla. Tal era l'afflicció de la Lola que, a vegades, es despertava a la nit amb aquest càrrec de consciència, i es tranquil·litzava pensant que ell no tenia ningú que l'empenyés. En canvi la Clàudia tenia un bon currículum, l'havien cridat per fer algunes entrevistes de feina i sabia que amb la seva desimboltura i el seu saber fer de seguida estaria situada.

© Hereus de Rosa M. Giralte Navarro, 2024

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2024

Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: març de 2024

ISBN: 978-84-1303-539-0

DL: L 176-2024

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L

www.bobala.cat

◀ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.